

CHƯƠNG I: CHÚA TỂ TUNG HOÀNH

Hai người đàn ông hiện ra từ vô định, đứng cách nhau không xa trong một con hẻm nhỏ sáng mờ mờ dưới ánh trăng. Trong một vài giây họ đứng lặng yên, đưa phép chỉ vào ngực đối phương; và rồi, nhận ra người còn lại, họ thu cây đũa phép về phía dưới chiếc áo chùng và cùng rảo bước đi về một hướng.

“Có tin gì không?” người đàn ông cao hơn hỏi cộc lốc.

“Thú tuyệt vời nhất,” Severus Snape đáp lại.

Bên trái con hẻm là một vùng hoang vu, đầy những cây bụi gai lùn tịt mọc sát sạt, còn ở phía bên phải lại là một hàng rào cao được dựng lên công phu. Hai chiếc áo chùng dài bay nhẹ, phấp phới tầm mắt cá chân theo mỗi bước đi.

“Tôi nghĩ rằng có lẽ tôi bị muộn rồi,” Yaxley nói, sự thô kệch của hắn hiện rõ mồn một từ trong ra ngoài chẳng khác gì những nhánh cây dại kia đang cố tình vươn ra và xé toạc ánh trăng. “Việc đó thực sự không được tốt đẹp như mong muốn của tôi, nhưng hi vọng chủ nhân sẽ hài lòng. Còn ông trông có vẻ tự tin với những gì ông mang đến nhỉ?”

Snape gật đầu một cách qua quýt. Họ rẽ phải, rời khỏi con hẻm và đi trên một con đường lớn. Cái hàng rào cao bây giờ cong vút về phía họ, chạy dọc theo khoảng không bên cạnh cánh cổng sắt bọc kim loại bệ vệ chắn ngang đường đi. Không ai trong số hai người dừng bước: Trong im lặng, cả hai cùng giơ cánh tay trái như một lời chào và xuyên thẳng qua cánh cửa, tựa như tất cả chỗ kim loại đen sì đó chỉ là một làn khói.

Hàng rào cây thủy tùng như bọc lấy bước chân của 2 người. Có một tiếng xào xạc đâu đó bên phải họ: Yaxley nâng cây đũa phép qua đầu người đồng hành với hắn, nhưng những âm thanh đó không phát ra bởi một vật gì khác ngoài một con công trắng muốt, đi lại đầy khệnh khạng trên đỉnh hàng rào.

“Luôn làm ra vẻ như mình tốt đẹp lắm, lão Lucius. Công với chả kiếc ...” Yaxley lại cất cây đũa phép đi, kèm theo một tiếng kịt mũi.

Một trang viên dần hiện lên trong bóng tối ở cuối con đường, với ánh sáng tỏa ra từ những ô cửa sổ kim cương ở tầng dưới. Đâu đó trong khu vườn tối om, bên cạnh cái hàng rào là tiếng một con suối đang róc rách chảy. Tiếng sỏi lạo xào theo từng bước nhanh của Snape và Yaxley tiến về phía cái cửa chính đang từ từ hé ra khi họ lại gần dù cho chẳng có ai hữu hình mở nó.

Hành lang dẫn vào sảnh rộng lớn, sáng mờ mờ, và được trang trí đầy xa hoa, với một tấm thảm lông lầy che phủ hết sàn nhà - vốn được lát đá. Ánh mắt của những bức chân dung nhợt nhạt trên tường gắn chặt vào từng bước chân của Snape và Yaxley khi họ lướt qua. Hai kẻ đó dừng lại trước một cánh cửa gỗ lớn dẫn vào căn phòng tiếp theo, do dự một chút, rồi Snape vịn cái nắm đấm cửa bằng đồng.

Căn phòng này đầy những người ngồi lặng yên quanh một chiếc bàn dài với hoa văn tinh xảo. Các đồ nội thất thường ngày trong phòng thì được dựng vào tường một cách cầu thả. Căn phòng được thắp sáng duy nhất bằng ngọn lửa đang tí tách trong chiếc lò sưởi bằng đá

hoa cương, ánh sáng phản chiếu qua một chiếc gương mạ vàng. Snape và Yaxley ngập ngừng trong vài giây ở bậc cửa. Trong khi đôi mắt chưa kịp quen với cái thứ ánh sáng mờ nhạt này, hai gã bị cuốn vào một cảnh trông thật dị thường: một người trong trạng thái vô thức rõ ràng đang lơ lửng ngược hướng xuống cái bàn, quay chậm chậm như đang bị treo bởi một sợi dây thừng vô hình – hình ảnh này phản chiếu ở trong gương, trên trần nhà và trên cái mặt bàn nhẵn bóng ở phía dưới. Không có một ai trong những người ngồi bên dưới nhìn về phía cái cảnh tượng này ngoài trừ một gã trẻ tuổi, mặt tái xanh ngồi gần ngay phía dưới. Gã dường như không thể ngăn mình cứ ngược nhìn chăm chăm mỗi phút một lần hay đại loại như vậy.

“Yaxley. Snape,” một giọng nói rõ cao và lạnh vút phát ra từ đầu bàn. “Hai người gần như rất muộn rồi.”

Người vừa nói ngồi trực diện với ngọn lửa, cho nên lúc đầu, thật khó cho những người mới đến có thể nhận ra điều gì ngoài hình dáng của hắn. Mặc dù vậy, khi hai người tiến lại gần, gương mặt hắn sáng lên trong bóng tối căn phòng, trọc lóc, trông giống một con rắn, với lỗ mũi chìa ra và đôi mắt đỏ quạch với hai đồng tử dựng thẳng đứng. Hắn nhợt nhạt đến nỗi có vẻ như đang phát ra thứ ánh sáng màu ngọc trai.

“Severus, lại đây,” Voldemort nói, chỉ vào cái ghế ngay sát bên phải hắn. “Còn Yaxley – ngồi bên cạnh Dolohov.”

Hai gã ngồi vào đúng vị trí được định sẵn. Đa số những ánh mắt trong căn phòng đều đổ dồn vào Snape, người được Voldemort cất lời trước.

“VẬY?”

“Thưa chủ nhân, Hội Phượng hoàng có ý định sẽ đưa Harry từ nơi trú ẩn hiện tại đến nơi an toàn vào thứ 7 tới, lúc hoàng hôn.”

Sự chú ý trong căn phòng dâng lên đến mức có thể cảm thấy được: Một số người nhảy dựng lên, số khác thì bồn chồn, tất cả đều đổ dồn về phía Snape và Voldemort.

“Thứ bảy... lúc hoàng hôn,” Voldemort nhắc lại. Đôi mắt đỏ quạch của Voldemort hướng về phía đôi mắt đen của Snape, nhìn chăm chăm đến nỗi mà một vài kẻ đã hốt hoảng quay đi, cái nhìn đó đáng sợ, thực sự đáng sợ đến như có thể thiêu rụi, luồn lách vào mọi ngõ ngách trong tâm trí của chúng. Snape, tuy nhiên, nhìn một cách bình tĩnh vào khuôn mặt của Voldemort, và, sau một hoặc vài phút, cái miệng không môi của Voldemort cong lên như một nụ cười.

“Tốt. Quá tốt. và cái thông tin này đến –”

“ – từ nguồn mà chúng ta đã bàn luận,” Snape tiếp lời.

“Thưa Chủ nhân.”

Yaxley khẽ nghiêng người, cúi mặt xuống chiếc bàn dài chỗ Voldemort and Snape. Tất cả mọi khuôn mặt đổ dồn về phía hắn.

“Chủ nhân, tôi lại nghe khác với như thế”

Yaxley đợi, nhưng Voldermort không nói gì cả, nên hắn ta tiếp tục, “Dawlish, tên Thần Sáng, đã để lộ ra rằng Harry Potter sẽ không dời đi đâu cả cho tới ngày 31, sinh nhật lần thứ 17 của nó.”

Snape mỉm cười.

“Nguồn của tôi nói rằng có nhiều kế hoạch nhằm tạo ra các dấu vết giả; chắc là như vậy rồi. Không có nghi ngờ gì việc Dawlish đã bị ếm bùa lú. Và đây không phải lần đầu; hắn ta được biết là một kẻ dễ bị sai khiến.”

“Tôi đảm bảo với ngài, chủ nhân, Dawlish dường như rất chắc chắn,” Yaxley nói.

“Nếu hắn trúng bùa lú thì đúng là hắn luôn chắc chắn rồi,” Snape nói. “Tôi dám chắc với ông, Yaxley, Văn phòng Thần sáng sẽ không tiếp tục đi xa hơn nữa trong việc bảo vệ Harry Potter. Hội Phượng Hoàng tin rằng chúng ta đã xâm nhập được bộ.”

“Cái Hội đó chỉ biết có mỗi vậy thôi mà, nhỉ?” một gã béo ngồi không xa Yaxley nói; cái câu hỏi của hắn mang đến những tiếng cười khúc khích và những tiếng khò khè đầy đó khắp chiếc bàn dài.

Voldermort không cười. Hắn chăm chú nhìn về phía cái thân thể đang xoay tròn chậm chạp phía bên trên, dường như đang suy nghĩ mông lung lắm.

“Chúa tể của tôi,” Yaxley tiếp tục, “Dawlish tin rằng toàn bộ lực lượng thần sáng sẽ được huy động để bảo vệ cho thằng nhỏ”

Voldermort giơ một bàn tay trắng bệch lên, và Yaxley im bật, nhìn một cách tức tối, Voldermort hướng cái nhìn đến Snape.

“Chúng sẽ giấu thằng bé ở đâu?”

“Ở nhà của một thành viên trong Hội,” Snape nói. “Ở một nơi mà – theo như nguồn tin – được sự kết hợp bảo vệ của cả Bộ Pháp thuật và Hội Phượng Hoàng. Tôi nghĩ rằng sẽ không có mấy cơ hội để tóm được thằng nhỏ khi chúng đã đến đó, thưa chủ nhân, trừ phi, tất nhiên rồi, Bộ Pháp thuật sẽ mắc một sai lầm nào đó trước thứ bảy tới, điều đó sẽ tạo một cơ hội đầy thuận lợi cho chúng ta trong việc tìm hiểu và gỡ bỏ đủ những phép thuật bảo vệ để có thể phá vỡ những rào cản còn lại trong việc tóm lấy thằng bé.”

“Còn Yaxley?” Voldermort gọi xuống cái bàn, ngọn lửa bùng lên trong đôi mắt đỏ quạch của hắn. “Liệu bộ pháp thuật có mắc sai lầm vào thứ 7 tới chứ?”

Một lần nữa, những cái đầu lại ngoái lại. Yaxley điều chỉnh lại hai vai.

“Chủ nhân, tôi có thông tin tốt về việc đó. Tôi đã vượt qua những khó khăn, và bằng những nỗ lực phi thường thành công trong việc ếm Lời Nguyên Độc Đoán lên Pius Thicknesse.”

Rất nhiều người xung quanh Yaxley nhìn hắn đầy thán phục; ngồi cạnh hắn, Dolohov, kẻ với khuôn mặt dài, xoắn vặn, vỗ nhẹ vào lưng hắn.

“Đó mới là sự khởi đầu,” Voldemort nói. “Nhưng Thicknesse chả có ý nghĩa gì cả. Scrimgeour buộc phải bị vây bởi người của ta trước khi ta hành động. Mỗi một sự sai lầm trong cuộc sống của lão bộ trưởng sẽ khiến chúng ta phải lùi lại những bước dài.”

“Vâng – chủ nhân, điều đó chính xác – nhưng ngài biết đấy, với vai giò là giám đốc Sở Thi Hành Luật Pháp Thuật, Thicknesse không chỉ tự mình tiếp xúc thường xuyên với lão Bộ Trưởng Minister, mà còn với rất nhiều giám đốc của các sở khác. Điều đó sẽ, theo tôi nghĩ, sẽ trở nên dễ dàng hơn bao giờ hết khi có một quan chức cấp cao nằm dưới quyền điều khiển của chúng ta, để tiếp tục chinh phục những kẻ còn lại, và rồi chúng sẽ cùng nhau hành động để nhấn chìm lão Scrimgeour.”

“Miễn là ông bạn Thicknesse của chúng ta không bị phát hiện trước khi kịp thay đổi mọi chuyện.” Voldemort nói “Bằng giá nào, vẫn phải chắc chắn rằng Bộ Pháp Thuật là của ta trước thứ bảy tới. Nếu chúng ta không thể đựng được thăng nhóc đó tại đích đến của nó, thì phải làm được việc đó trong khi nó đang di chuyển.”

“Chúng ta có lợi thế ở điểm đó, thưa ngài” Yaxley nói. Hắn dường như chắc chắn nhận được vài sự tán thành.”Hiện tại, chúng ta có vài người được cài vào Bộ Vận Tải Pháp Thuật. Nếu Potter đột ngột hay dùng mạng Floo, chúng ta sẽ biết ngay lập tức.”

“Nó sẽ không làm thế đâu” Snape đáp “Hội đang cố tránh bất kỳ hình thức vận chuyển nào được kiểm soát hay có liên quan đến Bộ. Bọn chúng không tin tưởng bất cứ thứ gì từ nơi đây.”

“Càng hay” Voldemort lên tiếng “Nó sẽ phải di chuyển lộ liễu. Dễ tóm hơn nhiều.”

Một lần nữa, Voldemort nhìn lên thân người đang quay chậm chậm. Hắn ta nói tiếp “Đích thân ta sẽ gặp mặt thằng oắt ấy. Harry Potter đã xó rớ vào quá nhiều lỗi lầm. Một vài trong số những lỗi ấy là từ phía ta. Việc Potter vẫn còn sống là do những sơ suất của ta hơn là do những thắng lợi của nó.”

Đám người ngồi quanh bàn quan sát Voldemort một cách lo lắng, mỗi người trong số đó, bằng sự biểu lộ của mình, lo sợ rằng chúng có thể bị khiển trách vì Harry Potter vẫn còn sống. Tuy vậy, Voldemort dường như đang tự nói với mình hơn là bất kì ai trong số bọn chúng. Vẫn chăm chú vào cái thân người bất tỉnh trên đầu, hắn nói:

“Ta đã bắt cần, đồng thời cũng bị thời vận và sự tình cờ phá đám, những kẻ phá hoại này từ mọi phía nhưng lại là sự phá hoại ghê gớm nhất kế hoạch. Nhưng giờ ta đã khôn ra. Ta hiểu được những điều mà trước đây ta mù tịt. Ta phải là người giết Harry, và ta sẽ làm thế!”

Đúng lúc nói ra những từ này, như để đáp lại chúng, một tiếng khóc thét thành linh vang lên, tiếng kêu khóc khủng khiếp, kéo dài của sự khổ ải và đau đớn. Nhiều người ngồi trên bàn nhìn xuống, giật nảy mình, dường như tiếng khóc phát ra từ dưới chân của họ.

“Đuôi Trùn” Voldemort gọi, vẫn không thay đổi cái giọng nhẹ nhàng của hắn, giọng nói thâm trầm, và cũng không rời mắt khỏi cái thân người xoay tròn ở trên đầu. “Có phải là ta đã không nói gì với người về việc giữ cho tù nhân của chúng ta im lặng?”

“Dạ, thưa.. chủ nhân” một gã đàn ông nhỏ thó ngồi ở nửa cuối chiếc bàn hỗn hển. Hắn ngồi lệt thốt trong cái ghế mà khi nhìn thoáng qua trông như có vẻ như bị bỏ trống. Bây

giờ hắn bò ra khỏi chỗ ngồi của mình và vội vã rời khỏi phòng, chẳng để lại gì sau lưng hắn ngoài một tia sáng bạc lấp lờ trông rất kì dị.

“Như ta đã nói.” Voldemort tiếp tục, nhìn lại những gương mặt căng thẳng của đám đệ tử, “Bây giờ ta đã hiểu biết hơn. Ta sẽ cần, cụ thể là mượn một cây đũa phép của một trong số các người trước khi đi khải thành Potter.”

Những gương mặt xung quanh hắn không biểu lộ gì ngoại trừ vẻ sửng sốt; cứ như thể là hắn vừa thông báo rằng hắn muốn mượn một cánh tay của bọn chúng.

“Không một ai tình nguyện ư?” Voldemort hỏi “Để xem nào ... Lucius, ta thấy không có lý do gì để người có một cây đũa nữa”.

Lucius Malfoy ngược nhìn lên. Nước da vàng bủng của hắn trông nhợt nhạt dưới ánh lửa, đôi mắt gã trũng sâu và tăm tối. Khi lên tiếng, giọng của gã đã khản đặc.

“Dạ, thưa ngài?”

“Đũa phép của người, Lucius. Ta yêu cầu đũa phép của người.”

“Tôi ...”

Malfoy liếc ngang sang vợ hắn. Bà ta nhìn chằm chằm thẳng về phía trước, cũng tái nhợt đi như hắn. Mái tóc vàng hoe dốc xuống lưng, nhưng bàn những với ngón tay mảnh mai của bà ta khế nắm vào cổ tay hắn trong một thoáng. Sau cái chạm tay của mẹ, Malfoy đặt tay vào trong áo chùng, rút ra một cây đũa phép và dâng nó lên cho Voldemort. Hắn giữ cây đũa phép trước đôi mắt đỏ kè , kiểm tra một cách tỉ mỉ.

“Chất liệu gì?”

“Gỗ Dầu, thưa chủ nhân.” Malfoy run rẩy nói.

“Còn lõi?”

“Rỗng... gân tim của rồng.”

“Tốt.” Voldemort nói. Hắn rút cây đũa phép của mình ra và so sánh độ dài. Lucius Malfoy vô tình làm một cử chỉ; trong một tích tắc, dường như gã mong chờ được nhận đũa phép của Voldemort để đổi lại cái của hắn. Cử chỉ đó không qua được Voldemort, hắn mở rộng đôi mắt một cách thâm hiểm.

“Đưa người đũa phép của ta ư, Lucius? Đũa phép của ta chứ gì?”

Vài tên trong đám cười khẩy.

“Ta đã ban cho người sự tự do của người, Lucius, thế vẫn chưa đủ sao? Ta để ý thấy dạo này người và gia đình của người có vẻ không được vui... Có gì liên quan đến việc ta đến nhà người và hất cẳng người ra không Lucius?”

“Không có gì, không có chút gì đâu ,thưa chủ nhân!”

“Một sự dối trá, Lucius...”

Giọng nói nhẹ nhàng dường như vẫn rít lên ngay cả khi cái miệng tàn bạo đã ngừng lại. Một hay hai pháp sư cố ngăn cơn rùng mình một cách lộ liễu khi tiếng rít lớn dần lên lên; một cái gì đó nặng nề có thể nghe thấy là nó đang trườn ngang qua sàn nhà bên dưới gầm bàn.

Con rắn to tướng chậm chạp leo lên cái ghế của Voldemort. Nó trườn lên, tưởng chừng như bất tận, và rồi vòng mình ngoan ngoãn trên vai của Voldemort: cổ con rắn to bằng như bắp đùi một người đàn ông; mắt nó, với những con ngươi thẳng đứng của chúng nhìn không chớp. Voldemort vuốt ve sinh vật yêu quý của mình một cách lơ đãng với những ngón tay rất dài, vẫn nhìn vào Lucius Malfoy.

“Tại sao người nhà Malfoy trông không được hạnh phúc với định mệnh của họ? Chẳng lẽ sự trở lại của ta, sự lớn mạnh quyền lực của ta, đó không phải là những thứ mà họ đã thề nguyện là cũng mong muốn trong nhiều năm qua?”

“Dĩ nhiên rồi, thưa chủ nhân.” Lucius Malfoy đáp. Bàn tay hắn run rẩy khi gã lau mồ hôi ở môi nhân trung. “Chúng tôi thực đã mong ước như thế... chúng tôi...”

Bên trái Malfoy, vợ hắn làm một trò ngớ ngẩn, gật đầu một cách vất vả, đôi mắt bà tránh nhìn vào Voldemort và con rắn.

Bên phải hắn, con trai hắn, Draco, nhìn chăm chăm cái thân người ỉ trệ trên đầu. Liếc nhanh Voldemort rồi tránh đi, kinh hãi khi chạm mắt hắn.

“Thưa ngài.” một người đàn bà ngồi ở nửa dưới cái bàn, không trông rõ mặt nói, giọng bà ta vô cảm, “Thật vinh hạnh khi chủ nhân ở đây, trong ngôi nhà của gia đình chúng tôi. Không có gì vinh hạnh hơn thế.”

Bà ta ngồi bên cạnh em gái mình, trông không giống mẹ lắm với mái tóc đen và mí mắt nặng chịch khi bà ta xun xoe rẻ rúng chính mình; trong khi Narcissa ngồi bất động bình thản, Bellatrix lại nghiêng người về phía Voldemort, vì chỉ ngôn từ thì không thể chứng tỏ được sự thèm khát được xích lại gần chủ nhân của mẹ ta.

“Không có gì vinh hạnh hơn.” Voldemort lặp lại, cái đầu hắn khẽ nghiêng một chút khi hắn ngắm nghía Bellatrix, “Điều này là một sự thẳng thắn vô cùng từ phía người đấy, Bellatrix.”

Mặt mẹ ta sáng lên, đôi mắt trào ra dòng nước mắt hạnh phúc.

“Chủ nhân biết là tôi không nói gì ngoài sự thật!”

“Không gì hạnh phúc hơn ... thậm chí là so với sự kiện mừng vui, mà ta nghe rằng, đã đến với gia đình người trong tuần này?”

Bà ta nhìn hắn chăm chú, miệng há ra một cách rất bối rối.

“Chủ nhân, tôi không hiểu ý ngài.”

“Ta đang nói về cháu gái người, Bellatrix. Và cũng là cháu của các người nữa, Lucius và Narcissa. Nó chỉ vừa mới kết hôn với thằng người sói Remus Lupin. Người chắc hẳn phải tự hào lắm.”

Những tràng cười chế nhạo vang lên xung quanh cái bàn. Những tên Tử thần thực tử nhìn nhau với ánh mắt hân hoan; có những tên còn đập bàn ầm ỹ. Con rắn khổng lồ, khó chịu với sự ồn ào, há to miệng và rít lên một cách giận dữ, nhưng những tên Tử thần thực tử không nghe thấy nó, chúng vẫn cứ hân hoan trước nỗi nhục của gia đình Malfoy. Gương mặt Bellatrix vừa mới giãn ra sung sướng đã cau lại xấu hổ, đỏ bầm.

“Nó không phải là cháu gái của chúng tôi, thừa chủ nhân.” mẹ ta nức nở “Chúng tôi – Narcissa và tôi - chưa bao giờ để mắt đến con em họ tôi từ khi nó cưới một tên máu bùn. Con bé ấy chẳng có gì liên hệ với chúng tôi, cũng như bất cứ con quái vật nào mà nó lấy làm chồng.”

“Mày nói sao hả Draco?” Voldemort hỏi, và mặc dù giọng hằn nhẹ nhàng nhưng nó kéo theo những tiếng huyết sáo và tràng cười nhạo báng. “Mày sẽ trông nom đứa bé mất dạy đó chứ hả?”

Sự vui vẻ rộ lên; Draco Malfoy hoảng sợ nhìn sang cha nó, còn ông ta đang dán mắt xuống tà áo chùng của mình, rồi quay sang bắt gặp ánh mắt của mẹ nó. Bà ta lắc khế lắc đầu, rồi gương mặt bà lại vô hồn nhìn chằm chặp lên bức tường đối diện.

“Đủ rồi.” Voldemort nói, vuốt ve con rắn đang giận dữ. “Đủ rồi!”

Tiếng cười nhạo im bật ngay lập tức.

“Nhiều cây gia phả lâu đời nhất của chúng ta đã tàn lụi theo thời gian.” Hắc nói khi Bellatrix nhìn hắc chăm chú, nín thở và cầu khẩn “Phải cắt tĩa chính bản thân các ngươi, phải làm thế, để giữ cho nó tươi tốt, phải không? Cắt hết những cành nhánh nào đe dọa đến mọi cành khác.”

“Vâng, thưa ngài.” Bellatrix thì thầm, và đôi mắt mẹ một lần nữa lại đắm những giọt nước mắt biết ơn. “Ngay khi có cơ hội.”

“Ngươi sẽ có nó.” Voldemort đáp “Và trong gia đình ngươi, cũng như trên cả thế giới này... chúng ta sẽ cắt bỏ bất kỳ chỗ thối rữa nào gây bệnh cho chúng ta cho đến khi chỉ còn lại dòng máu thật thực sự còn lại...”

Voldemort giờ cây đũa của Lucius Malfoy lên, chỉ thẳng vào cái hình thù xoay vòng phía trên bàn, và cho nó một cái gõ nhẹ. Hình hài ấy sống dậy với tiếng rên rỉ và bắt đầu cật lực chống lại những dây trói vô hình.

“Ngươi có nhận ra vị khách của chúng ta không, Severus?” Voldemort hỏi.

Snape giương mắt lên nhìn khuôn mặt úp xuống dưới. Bây giờ cả bọn Tử Thần Thực Tử cũng nhìn người bị giam giữ, như thể chúng được phép biểu lộ “đức tính” tò mò của mình. Khi gương mặt cô ta quay tới vùng lửa sáng, cô ta nói với giọng khiếp sợ và đứt quãng, “Severus! Cứu ta với!”

“Dạ, có.” Snape nói khi thân hình của tù nhân lại chậm chậm quay đi.

“Còn ngươi, Draco?” Voldemort hỏi, gõ nhẹ vào mũi con rắn bằng tay kia không có đũa phép. Draco ngáp ngừng lắc đầu. Giờ đây khi người phụ nữ kia đã thức dậy, có vẻ nó không thể tiếp tục nhìn cô ta thêm nữa.

“Nhưng người đầu có học ở lớp con mụ này.” Voldemort nói, “Cho những kẻ nào không biết: tham gia cùng chúng ta ở đây đêm nay là quý bà Charity Burbage, người đã dạy tại trường Ma thuật và Pháp thuật Hogwarts cho đến thời gian gần đây.”

Có tiếng xì xào nhỏ nhỏ của sự hiếu biết xung quanh cái bàn, họ đã nhận ra người phụ nữ. Ở ngoài, một mụ bấu cổ cườì khùng khục.

“Vâng ... giáo sư Burbage dạy lũ trẻ của giới Pháp Sư và Phù Thủy chúng ta mọi thứ liên quan đến bọn Muggle... rằng bọn chúng khác chúng ta như thế nào đây mà...”

Một tên trong bọn Tử Thần Thực Tử dẫm mạnh chân xuống sàn. Charity Burbage lại quay về phía mặt Snape.

“Severus... làm ơn... làm ơn...”

“Câm miệng” Voldemort gầm lên, vẩy cây đũa của Malfoy, và Charity nín thinh như bị bịt mồm. “Không chỉ làm sa đoạ và ô uế đầu óc của bọn nhóc phù thủy, tuần trước giáo sư Burbage đã viết cực lực bao biện cho bọn Máu Bùn trên tờ Nhật Báo Tiên Tri. Các pháp sư - mụ viết - phải chấp nhận những tên trộm của những kiến thức và phép thuật của họ. Việc lụi tàn của dòng máu thuần chủng, theo như bà giáo Burbage này, là hoàn cảnh đáng mong đợi nhất... mụ mong chúng ta sẽ kết bạn với bọn Muggle đó... hay, không còn nghi ngờ gì nữa, với cả lũ Người Sói...”

Lúc này không một ai cười. Không thể nhằm lẫn được sự giận dữ và khinh bỉ trong giọng nói của Voldemort. Lần thứ ba, Charity Burbage quay lại trước mặt Snape. Nước mắt của bà ta lăn từ khoé mắt xuống mái tóc. Snape nhìn lại bà, điềm tĩnh, trong khi cô chậm chạp quay khỏi hắn ta lần nữa.

“Avada Kadavra”

Một tia chớp sáng màu xanh lá soi sáng mọi góc trong căn phòng. Một tiếng gậy lớn vang lên và Charity rơi trên mặt bàn bên dưới, khiến nó rung lên và kêu cọt kẹt. Một vài Tử Thần Thực Tử lùi vội ra phía sau những cái ghế của họ. Draco ngã lăn trên sàn nhà.

“Bữa tối, Nagini” Voldemort nhẹ nhàng, và con rắn to lớn lắc lư trườn từ vai hắn xuống mặt sàn gỗ bóng loáng.